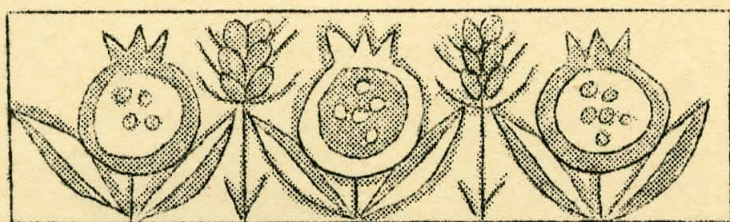

דברי הכפר

מס' 584

י"ט בתשרי תשל"ט

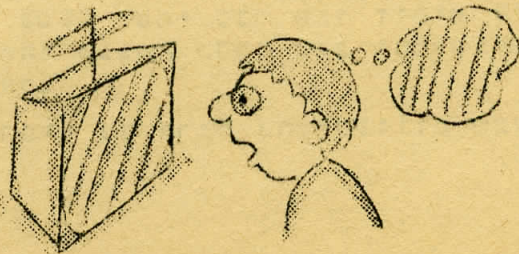
20 באוקטובר 1978

כפר - הנשיא

מה נשמע?

1

* טוב וטוב. ניתן לחוש דבר מה באויר - תקווה ברוכה, לבבות פתוחים ועדיין הסתו בהילוכו האיטי, והשלום על הסף, וכל החגים המבלבלים האלה... בערב החג של סוכות הורגשה בהתחלה אוירה טובה, רצון כבה לשמחה, ביחד. היה מפתיע (ואולי לא כל כך) לראות רק בני-25 ומטה מקפצים בריקודי העם הישראליים, היפים בכל העיתים. גם מעטים היו בין היושבים וצופים - מרותיקו, ואפילו מכל שכבות הגיל בין בני משק ש"עדיין לא החליטו" - ועד הסוף... באמת מעניין איפה כולם, כאשר כבר מתאגדים יחד והשימחה משתפת, וכה קצר הזמן שאכן ביטארים לחגוג ולחוש את הייחוד הזה. הרי אנחנו - הרוב - אלא שרקדו והתהוללו - באים והולכים, מת-חלפים באחרים, לא מיושבים כאן עדיין באמת. אז - איפה אתם המיושבים כאן, וזהו ביתכם הקבוע והשרשי - היכן השימחה האמיתית - הפורצת מהלב, היוצאת מהשיגרה היומיומית ומעלה אותנו אל-מעבר? אפילו הציפיה בטל-ויזיה כבר איננה יציאה מהשיגרה... ובאותו נושא - הסרט השבוע מהורה נושא מחשבה חשובה מאד - לנו כקיבוץ, ולכל יחד ויחיד. עד כמה כל אותם - שהקופטא הפכה אותם לעוסקים אך ורק בציפיה פאסיבית בה - מפתחים את הצדדים שפעם היו עיקריים בחייהם - עיסוקים אקטיביים, יוצרים, בונים?? בלי ספק - נושא למחשבה לכל אחד ואחד מאיתנו!!

* התייחדנו ביום שלישי בערב עם ארבעה בצורה המבטאת את אהבותיו, כשרובותיו ועי-סוקיו. חברים רבים התייחדו אולי באופן יותר אישי עם ארבעה, כשישבו ועייבו ברי-שומיו מטיולו האחרון בחו"ל, ריטומים שביטאו את יכולתו להעסיק את עצמו בשטחים רבים. אחרים שיחקו שח-סימולטנית, ועייבו בסיפורי-אומנות... נראה לי שהערב היה אישי מאד ואנשים עמדו על יצירותיו של ארבעה ורוחו-מאבקו... שלא כמו בערבי-זיכרון דומים - לא הורגשה כבודת מעיקה. היתה מאין הרגשה כזאת של - לעמוד רגע, להבין מה ארבעה השאיר לנו. כשאני מרגיש שקשה לי - עומד מאבק האמיתי מולי - וסבלי קטן הוא...

* לא שכחנו את פלאי הטבע, - והפלא ארע טוב - היורא היש-קבר מעט מטיפותיו הטוריות, ריח האדמה המשכר, וחוף מאבשי הכותנה, שלפי השמועות התעצבו מאד (אבל אפשר להבין אותם) - לבנאדם הקטן זאת שימחה כזאת של שטיפה, חידוש וטיהור...

* ברוכים הטבים: בוב, מיק ומשפחת בן-יהודה!

* לחיילנו - שיומם הגדול הגיע ויום השחרור קרוב -- שתבסו להשאר במשק קצת, להרגיש ולהיות מעורבים - במה שזה באמת קיבוץ, ולא רק בית לבוא בסופי-שבוע. מזל טוב והיסקל-טבת מהירה!! להזכירכם טוב: המסיבה תתקיים ב-27 לחודש זה...

וכאן ההזדמבות להגיד שאחרי קרוב לשנה במשק - אנחנו יוצאים
לראות ת' עולט הגדול באמת!
לסיום, הנה קטע משיר של נתן יונתן שאומר את פרידתנו אליכם:

"שעות כאלה שעפר בפרד ממים
והאור בפרד מחושך ודממה מסעירה,
שהאישה מצלע האדם בפרדת
והטוב בפרד אולי לבצח מן הרע ---
שעות - הפרדה היבר אולי
המספלות בשעות האהבה! ---
אלא ששם בצד ההוא -
שם רעש המים
כבר קורא לבו מעבר לכפיים..."

והמבין יבין.

להתראות, חג שמח ושבת שלום
ציון וגילה

יש עוד על מה לדבר - גרשון מדר

בערב יום כפור שוחחנו על עתיד הקיבוץ, התעורר וויכוח אשר
התמקד בשני מישורים עיקריים!
(א) מעמד הקיבוץ כיחידה כלכלית חברתית כלפי החברה הישראלית
ותפקידה.

(ב) הגיבוש הפנימי במשקבו ומידת הצלחתו של הדור המייסד
בהעברת רעיונותיו, אמונותיו והשקפותיהם לדור ההמשך.

במוחי השתוללה מחשבה אחת בסינה השיחה: מדוע כל כך חשוב לכמה
מן החברים ההזדמנות שלנו כלפי הוץ. מדוע חשוב אין משתקפת התבונה
בעיני החברה הישראלית בכללותה? מדוע כל זה חשוב יותר מאשר הגי-
בוש הפנימי בקיבוצנו והעברת האידאול לדור השני? מדוע אנו כה
חסרי אונים לבוכה גל העזיבות מהקיבוץ ומהארץ של בבינו?

לדעתי, אריה, חייב אדם להיות כבה עם עצמו לחלוטין לפני שניגש
להגשים מטרות ואתגרים - זוהי תפיסת העולם שלי! האם בקיבוץ לא
צריך להיות כך? לפני שנצא להגשים מטרות בעלות עלינו, לגבש
רעיון אחד ואחיד שיהיה מקובל ורצוי לכולנו ושנחיה מסוגלים להע-
ביר אותו הלאה -

לפני שנביא "חברות בוער" מהרחובות, הנה בדאג שלא ייתקלו
בבוער מקומי שכלל החוק מלהבין את משמעות היותו פה.

ואם מדברים על תרבות ישראלית (צברית) אשר עשירה בהרבה שטחים
- האם לא נוכל להתחיל להיות ולהתערב בתרבות זו? הבוער שלנו לא
יודע מהי תרבות ישראלית - ריקודי עם? מתי כבר אנו זוכים לזאת
בקיבוצנו? וכאשר זוכים אזי זה משהו שנעשה כדרך אגב והרוטנים
כנגדם בדרך כלל מצליחים להפסיק זאת.

ולנושא אחר - ההדרכה, - נושא שדשים בו הרבה בהזדמנויות שכאלו
ולמרות זאת הולך ומדרדר...

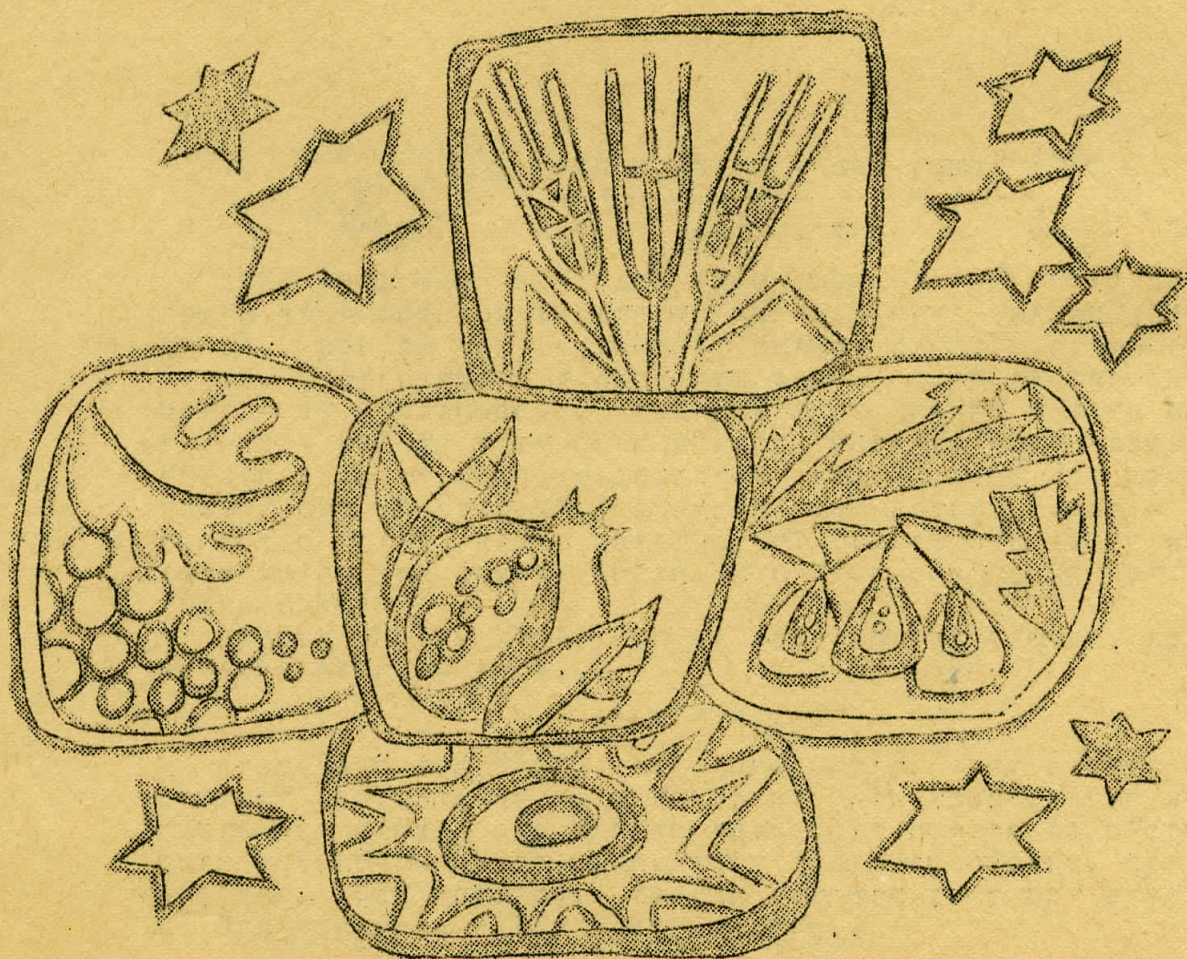
מדוע אין הדרכה של הכיתות הצעירות בכפר הנשיא? אין אנשים מתאימים לכך? לא ולא... הבעיה היא שאין תודעה לעניין. מדוע לא חשוב מספיק המצב העגום הזה בנושא ההדרכה?

אני רוצה לציין בהזדמנות זו לכל אלה שאולי מעוניינים שמדיי שישי בערב מתרכזת קבוצת צעירים לשירה בציבור סביב אש מדורה. הדבר החל כיוזמה פרטית ונהפך לארוע מהנה ומרשים - ארוע חברתי בפלא - בסך אותו...

יצא לי להדריך במשק לתקופה ארוכה - וכשלימדתי את אחת הכיתות הצעירות ריקודי עם היתה הרגשה כללית טובה שהנה זה ש ל ב ו , זאת תרבות בפלאה שלנו, החברה האלה בהנו - היש פלא?

צדק דורון כשאמר שייחודו של קיבוצנו הוא בכך שאנו שונים משאר הקיבוצים - האם לטוב או לרע? אם בתרכז יותר בקיום חברה ישראלית בקיבוץ ובהיה יותר כנים עם עצמנו, אריה, נוכל להרחיב אופקים ולהגיע קצת יותר קרוב לשלמות.

שאלה אחרונה אני מפנה אלייך, אילזה: האם באמת נראה לך שאין לנו יותר אתגרים ציבוריים?

א ר ב ר - ל ז י כ ר

מאת: צירן

עמדתי מול הקבר של ארבעון וחשבתי - כה קטן הקבר, הכי קטן שיש שם, - איזה ביגוד למאבקו, לכוחו העצום. רק היום ולאחר מחשבות, ודיבור עם אנשים שהיו קרובים לו אני מבין למעשה איזה מאבק הוא ביהל במשך 22 שנים, איזה חוסר-וודיות, איך לא בתן לבו לרחם עליו, בתן לבו להבין שהוא בן-אדם כמונו ועמד על כך שיתייחסו אליו כך. עכשיו ברור לי למה פתאום גיליתי את המאבק שלו. במשך חייו לא חשבתי על זה. חבר טוב היה לי, עם מיגבלות מסוימות. רק כשמתחילים לחשוב אחורה - מבינים את גדולת מאבקו. יש בי איזה רצון כזה להחזיר את הזמן רחוקה, לפגוש את ארבעון, לדבר איתו, כשאני מביץ את גדולתו - להביע אותה במילים, טידע שאנחנו יודעים ומבינים, ואולי גם בזה גדולתו - טידע להסתיר את מאבקו..

XXXX=X

דברים קטנים - מפה ומשם

מאת: אילן

בערב החג, פנתה אלי חברה ותיקה אשר אין לה ילדים קטנים ושאלה אותי מספר שאלות בוקרות אשר אני חייב להודות שביקרו גם בי. הבה יש לבו "לונה-פרק" שהושקע בו רבות בזיעה ועבודת כפיים. ראווה לציון ועכשיו הוא עומד. והילדים הלא מתים עליו - על ה"לונה-פרק". ישנה בעיה של כח-אדם להפעלת המקום, ואט כך - האם לא יכול סדור העבודה לפתור את הבעיה במקום להשאיר אותה על בסיס של מתנדבים? האם אי אפשר לכל הפחות להפעיל חלק מה"לונה-פרק" בתדירות יותר גבוהה? באמר - את שתי הקרוסלות לדוגמא או את המיני-גדלף? ומדוע שלא יעבוד אדם על בסיס מסירת שבת בהפעלת הרכבת של ה"לונה-פרק" במשך חצי יום להבאת הילדים?

ואחרון אחרון, הזמנו הבה את ילדי מחביים ועמיעד, אבל לא את ילדי חצור, - וחבל...

* * * * *

חושך, אור ושב חושך, והנה הסרט מתחיל. וטז מתחילה המהומה. קודם כל התמונה - או שהיא למעלה או שהיא למטה או בצד או מה. צעקות שבר בוקעות מכל הצדדים ואז מתחיל הסיפור עם ה"פוקוס" שהוא לכל הדעות סיפור אבוד. אבל ישנן עוד תופעות, כגון - אין קול. אבל הסרט רץ. וממשיך ללא קול בערך חצי סליל, ורק אז מואיל המסריט בטובו לעצור ולבדוק..

מספר שאלות למסריט: מדוע הסרט אינו מוכן מראש רבע שעה לפני הזמן אחרי בדיקת קול, מיקום וחידוד? ומדוע על אף הבקשות לחידוד או הזזה ממשיך המסריט לשבת אדיש כאילו הוא חירט-אילט?

ועוד בקודה: לפעמים הסרט מופסק או לא ממשיך ישר אחרי החלפת סליל מסיבות כלשהן כגון חלוקת גלידה, למשל. אבל כמונן שרוב הצופים לא מבינים את סיבת העיכוב ואז מתחיל טלפון טבור בין האנשים לברור סיבת העיכוב בעוד שהמסריט עומד ושותק כמו דג ולא שועה לשאלות..

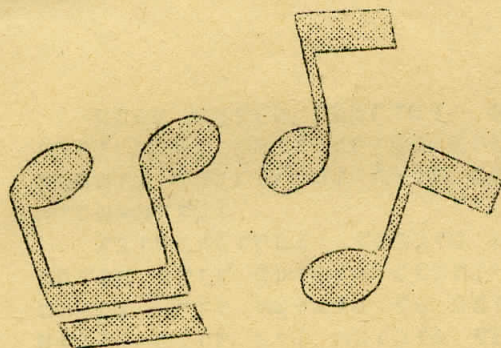
בערב יום כפור, בשיחה המסורתית על עתיד והווה בקיבוץ שהיתה אגב על רמה גבוהה והצטיינה ברבוי משתתפים, היתה השאלה המרכזית - "מה עם הכבוד?"

אני ממליץ לכולם ללכת ולאכול בסוכה. עשיתי זאת אתמול ולא התאכזבתי. הרעש בח'א בארוחת ערב עולה על הרעש של הגברטור. במיוחד מרעישים אותם בני טיפס-עטרה המתגוררים כולם בשולחן אחד, שוכנים שהם לא לבד והצחוק בלבד אשר עולה משולחן זה מסוגל להבריא את כל החתולים מהאזור (אבל לא את הכלבים, וחבל). בסוכה לעומת זאת שקט ובעים: האוירה נעימה וכולם מאוד מבומסים למעלה. בהחלט מדמלץ..

שבת שלום!

6.

ה ו פ ע ה !!!

20/10/78 ביום שישי

ש ל

"להקת עשב הגליל"

"GALILEE GRASS"

וואפילו בטלויזיה!!

אני שמח מאד ששוב מארחים את חברי ה"בלוגרס", בכפר הנשיא. מי שזוכר את הופעתם כאן - לפני שנה - בודאי ידע מה לצפות מערב זה; ולמי שלא היה..... כדאי לו לבוא לראות, להקשיב ולהנות,

הופעתם במשקנו לפני שנה היתה אחת ההופעות הראשונות שלהם מחוץ ל"סולם-יעקב" - אם לא הראשונה. כיום הם עברו כל מני שינויים, ומגיעים אלינו הפעם דרך מדור התרבות הבין-קבוצי, כשבמסגרת זאת הם הופיעו בהרבה משקים ומושבים, ואפילו בטלויזיה!!

הופעתם מורכבת ממוסיקה הנקראת "בלוגרס", וכל השירים באנגלית.... דברי קשר והסברים יהיו בעברית. החוכנית של הלהקה הפעם תתאים לקהל רחב יותר ולא דוקא לאנגלו-סקסים בלבד. אמנם יש להניח שהם ירגישו את עצמם בבית אצלנו!!!

הרכב הלהקה השתנה לגמרי מאז ההתחלה, וכיום יש בה חברי קבוץ עין-דור בלבד; רק שם הבנג'ואיסט - דוד ילין - מוכר לקהל בכפר הנשיא. הצטרפו עליו עכשיו אשתו, יונה ילין, כזמרת הלהקה (היא היתה זמרת אופרה בארה"ב ומוכרת גם בארץ), ונגן רב-כלי - בשם אלי - שהגיע לעין-דור כמתנדב לאחר שדוד פגש אותו בסולם-יעקב, והזמין אותו למשקו. היום הוא חבר עין-דור; ובנוסף (אישית אינני מכיר אותו) מנגן הבס, ודוד ספר לי שהוא "שד"!!

לצערנו, דני הכנר ודוד (מיודפת) כבר אינם מנגנים במסגרת זאת, אבל אין לי ספק שנשמע מהם גם בקרוב.

ה ו ד ע ה ח ש ו ב ה

לאחר והם מביאים אתם ציוד, דוד ילין מבקש שעה לסידור הציוד והכוונה; לכן, ההופעה תתחיל רק בשעה 9.45 בערב, וחברים מתבקשים לא לבוא מוקדם יותר מעשר דקות לפני-כן.

ההופעה, עם הפסקה, תמשך הערך שעה וחצי, ולאחר מכן יהיו ריקודי-עם -

בסגנון אמריקאי - אנגלי - ואירי

#####

בלוי נעים לכוכה!

לארי

הקיבוץ לאן?

מעל חמישים חברים מכל הגילים באו לשיחה שנערכה בליל יום הכפורים. המקום, מועדון חברת הילדים היה צר מלארץ בנוחיות כל מי שרצה לשמוע או להשמע ולכן הלכו מוקדם לא מעטים מתוך תסכול. נצטרך למצא מקום יותר מרווח בשנה הבאה, אם כי קשה לדעת אם כל נושא מטוגל להוות גורם משיכה או רק דיונים הקשורים בנו בצורת חיינו - ממקדים את התענינות חברינו. להלן כמה מן הדברים שנאמרו באותו ערב ולאחריו. הדברים מובאים על אחראיות הכותב בלבד, כי לא נרשמו באותה שעת דיון.

- הקיבוץ הפך לחברת שפע ואיננו יודעים איך להיות בתוך ועם אותו שפע.
- השפע והנוחיות אינם משמשים אבן שואבת לבנים העומדים בפני הדילאמה: להיות חבר קיבוץ או לא.
- יש התפתחות טבעית לקיבוץ ויש לקבל את ההתפתחות הזאת כחתיב המציאות ולא להתעגעע לימים עברו.
- השפע משחית - חברים דורשים יותר בצד הפרטי ופחות בצד החברתי. יכול לקום מישהו ולדרוש שלא ישקיעו כספים בהרחבת חדר האכל אלא ישקיעו אותם הסכומים בספוק צורכי הפרט.
- מה זה איכפת לכם אינם בנים לא ישובו לקיבוץ? הרי כל הורה טוב רק רוצה באושר הבן, ואם ימצא את אושרו בחוץ, מה רע בזה?
- הקיבוץ כמו היהדות ניכר בקיום מצוות "עשה" ובמצוות "לא תעשה". כוון שאיננו מנחילים לדור ההמשך שום מצוות קבוציות, אין אחראיות שנדרשת מבן.
- הקיבוץ היה מכשיר להגשמת הציונות וברגע שקמה המדינה, במיוחד מדינת סעד שדואגת לחלוקת העוגה הלאומית, נעלמו הרבה מן התפקידים שקיבוץ מלא בעבר.

ולמחרת היום אמרו:

- גמרנו לשוחח יותר מדי מוקדם - הבנים המשיכו על איזה דשא עד השעות הקטנות ...
 - כל המילים הנשגבות על אידיאלים שיש לווחיקים, זה סתם ברבורים: הם מסתכלים בטלויזיה ומסתגרים בחדריהם, והם הדואגים לצורכי הפרט. קשה להאמין שהיו אחרת בצעירותם.
 - אני חושבת שיש להם כאלה הם סתם הלקאה עצמית - אין תכלית ואין תוצאה.
- ושמחת בחגך - אם מצאת אחראים לבצוע
- אתה מוכן להשתתף בהכנות לחג זה?.....?
 - אני מאד רוצה אבל:
 - בעלי/אישתי לומד/ת
 - הבן-הבת לא נותן/ת לי לצאת בערב חוץ מלסרטים, לקונצרטים ולהצגות.
 - אין לי כשרון לא להקראה, לא לקישוט, לא להקמת במה או סוכה, ואין לי חוש הומור.
 - פרשתי מכל פעולה צבורית.
 - עד שלא יעלו את רמת המסיבות והכבוד שמגשים בהן, החלטתי לא לבוא למסיבות.
 - אי אפשר להתחרות עם הטלויזיה.
 - שמע, אני מאד בעד שנוי חוכן המסיבות, כי נדמה לי שהמסורת היהודית הזאת פשטה את הרגל, אבל
 - אני אומרת, ולא איכפת לי אם תיעלב, שכל עוד שאותם האנשים ממשיכים לתכנן את החגים ואת המסיבות, אני לא מתכוונת לנקף אצבע. ואם זה נראה לך כבקורת אישית, אז תסיק מסקנות.
 - לא הבנתי את מה שרצית להביע ב"סקסט" הקלוקל שלך!

המשך בדף

המשך " בינינו לבין עצמנו ... "

- לא היה שום חוכן בחג האחרון.
- קשה לי לעבד יחד עם אנשים שדוחפים מסורת ויהדות לכל תוכנית. תן לעם שעשועים ואם יכניסו קצת מתרבויות אחרות - מה יש? מה רע בפולקלור אינדיאני או הודי או סקנדינבי?

ובכל זאת תודה

למקט ובניו שנגנו בחן;
לשתי המשפחות קולינס ופרלסון שנענו!
ולצוות סוכות שנטה.

והצעה מעטית

כל חבר יתחייב ליטול חלק פעיל (לא רק לתת עצות) באחת מן המסיבות לחגים. הוא יעסק בצוות זה במשך שלש-ארבע שנים ויצא לקורסים של הועדה הבין-קיבוצית לחג ומועד.

היוצאים מן הכלל היחידים:

- (א) מחלה קשה
- (ב) שנח אבל במשפחה
- (ג) שנה שבועות אחרי לידה
- (ד) מלווים
- (ה) שלישית חינוקות בבית

חג שמח!

א ר י ק

י מ י ה ו ל ד ת

24.10 - נעמי פורסטר
דני פורסטר
עמי בן-צבי
נח בלר
27.10 - לילה בן-אבי

נ י ש ו א י ק

26.10 - שלומית והרי ליפשיץ
מיקי ויהודה עדר

מזל טוב

מסיבה ! מסיבה ! מסיבה ! מסיבה ! מסיבה ! מסיבה ! מסיבה !

יום ו' - 27.10.78

אל תתחייבו לשום עיסוק מלבד השתתפות ב- " מ ס י ב ת

ה מ ג ר י ס י מ

ו ה מ ש ו ה ר ר י מ "

פרטים בשבוע הבא - על לוח המודעות !

האים אפשרי מפגו בין חתיקים וצעירים? האים אפשר לגשר על פער הדורות? מסתבר.

שכן. בלי תרועות ופרסומות יתרה באו בליל "כל נדרי" 50 נפשות למפגש השנתי המסורתי של לילה זה. לא כולם מתבטאים, לא חמיז מסכימים איש עם רעהו, אבל מוכנים להקשיב ומוכנים להתלבט. הנושא "עמיד הקבוץ", נושא כבוד וחמיד אקטואלי, ודגו בו מכוונים שונים. לי איכסו נבעה מיוחד שאלה שזרק אחד הבנים כלאחר יד. "למה לכם חתיקים כל כך חשוב שהבנים יישארו במשק? הרי אינכם בעלי בתים בורגניים, שאצלם הבן צריך בבא העת לנהל את העסק. שיבואו צעירים מחוץ לקבוץ, עם אידיאלים דומים לאלה שהיו לכם, ויתפשו את מקום בניכם." השאלה נשאלה לא בצורה פרובוקטיבית, אלא במלוא הכובד-ראש, וכך אנסה להתיחס אליה.

ראשית, במישור האישי (והאנוכי) גרידא: בכורה הנסיבות לא זכו ילדי לפנוק של סבא וסבא, ולחמיכה של משפחה מורחבת. קרובינו המעטים פזורים בכל יבשות העולם. הייתי רוצה בכל לבי לאחות מחדש את שרשרת הדורות שנקרעה בצורה לא טבעית, בהרגשה זאת נכללים, בצורה ממסית לא לגמרי מובנת אף לעצמי, כל בני חברי וחברותי! במישור כללי יותר, השארותם של הבנים פה מוכיחה את צדקת דרכנו ואת הצדקת דרכנו. עזיבת כל אחד ואחת גורמת לי מפח נפש ויסורי מצפון גם יחד. מפח נפש, כי העוזב אומר לי: "לא טוב מה שבנתי", ויסורי מצפון, כי נשאלת תמיד השאלה האם חנוך יותר קבוצי/יותר חופשי/יותר נוקשה/יותר מבין/יותר השד-יודע-מה היה מונע את העזיבה? מעל ומעבר לכל אלה - כל אב וכל אם רוצה שלילדו יהיה טוב. אני, בתמימותי עדיין מומינה בפוטנציאל היסודי של צורת החיים שלנו לכנות חברה צודקת יותר, שויונית יותר, עם איכות חיים גבוהה ושמירה על ערכים. שימו לב! אמרתי "פוטנציאל", כי לא אוכל להטלות את עצמי שלא קיימת קטנוניות, השחמטות מחובות, פזילה בצלחת של השכן, אדישות, חוסר אחריות (מתחיל להישמע כמו "אשמו-בגזנו-גזלנו"). יחד עם זה, מעצם טבעו של האר-גון שלהו, לא ראיתי עדיין וילה מפוארת לרוק ליד דירת מרתף למשפחה מרובת ילדים. לא ראיתי אשה זקנה החייבת למנע אוכל מפיה כדי לקנות ממתק לנכד. לא ראיתי ראש משפחה נכה שלילדו לא יקבלו חנוך לפי כשרונותיהם. אם אני מברכת מישהו ב"נוקר טוב" אין זה מפני שאני מצפה ממנו להעלאה בדרגה. גם אין חשש שיזלזלו בילדי כי אביהם עובד במכסה או מציל בברכה, ולא כרופא או מהנדס.

בדומה לכל חתיקים שלנו גדלתי בעיר, ומגיל 14 עד 18 עבדתי בחור פקידה. הרוחתי לא רע, התלבשתי לפי האופנה, יכולתי לכיף. אבל ברחתי מן היחסים המסולפים, מן הרדיפה אחרי ההעלאה בדרגה (כמובן על חשבון מישהו), מן הראותנות. לא רציתי להיות מעבדה ולא שפחה. יצרתי (יצרנו) חברה מבוססת (עדיין - עם כל הסתייגויות והעוותים) על ערך האדם,

(המשך - התלבטויות "כל נדרי")

על עבודה עצמית ועבודה משותפת. למה ליהנו מכל זה רק צעירים זרים?
למה לא ילדי וילדי חברי? צעירים מצטרפים לקיבוץ?
כן ירבו! אבל איך הם תחליף
לבנינו שבלעדי עזרתם לא נוכל לבצע את ההמשך.

על כן, בניס, צאו לעולם, הראו, תתרשמו, תשוו, ואם תאמרו כמו אחד הבנים כשהזר
"אני מצאתי שפה הפחות גרוע מכל המקומות" - גם זו לטובה.

אנבה

%%%%%%%%%

ועדת הקליטה מודיעה:

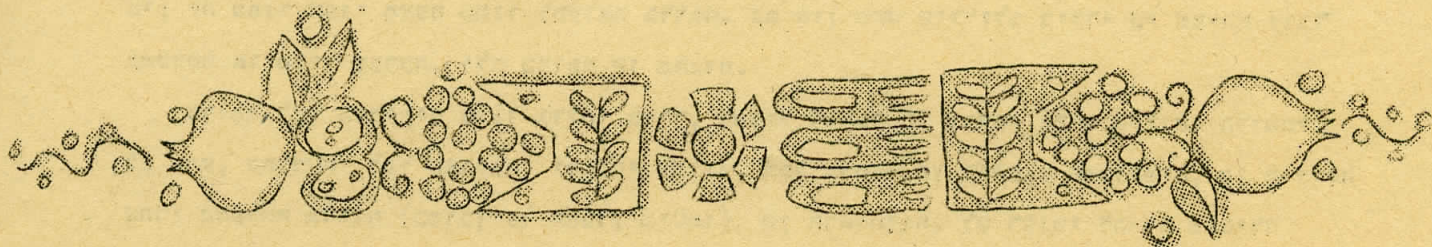
במשך חודש נובמבר תובא להצבעה באספה קבלתה של חרצה (גיינור)

לחברות. כמו כן נקוה עד אז להביא עוד משפחה לקליטה אצלנו. מידע נוסף יינתן

במועד מוקדם ככל האפשר.

טומי

(בשם הועדה)

128
Excerpts from
DIVREI HAKFAR

KFAR HANASSI
20.10.78

PARENTS' PAGE

THE WEEK THAT WAS..

* Again there was something in the air, - a certain hope, open hearts, peace on the threshold, the slow advent of autumn, and all those confusing holidays..

On Succot Eve, there was a pleasant atmosphere, a sincere desire to celebrate together. Yet, it was surprising (and may be not so?!) to watch only those of 25 and below frolicking in our Israeli folk-dancing, beautiful at all times. Nor were there many of our "veterans" among the watching audience and even from among our young generation who "have not yet decided" to become an integral part of the Meshek, and so on... It is indeed interesting to know where they all are, when one gets together, and there is communal enjoyment, and there's so little time to celebrate and to feel that togetherness.. After all, we or the majority of us, - who danced and made merry, are coming and going, while our place is taken by others who are not yet really settled here.. So, where are you, those who belong to this place, this being your permanent and deep-rooted home? Where is the true joy springing from the heart, overriding the daily humdrum and lifting us up-high?

Even T.V. watching is no more an escape from daily routine.. And while on this subject -- the film we saw this week offers much food for thought to us at the Kibbutz and to every individual, to what extent the "box" has turned them into passive onlookers only and has transformed those faculties that once were essential in their lives - active, creative, constructive occupations??! No doubt, a subject to think about for one and all of us!!

On Tuesday night, we assembled to pay tribute to the memory of Arnon Waterman in a way that expressed his likings, talents and occupations. Many of us identified with him by studying his impressions of his last trip abroad, - impressions that testified to his ability to occupy himself in many spheres. Others were engrossed in a simultaneous chess-game, or leafing through art books..

It seemed that the evening had a very human touch as people were concentrated on Arnon's creations and the spirit of his struggle.. Unlike other memorial gatherings, no oppressive heaviness was felt. Rather, there was a desire to stand still for a moment of silence and to comprehend what Arnon has bequeathed to us..

When I feel that life is hard on me, the image of a true struggle reveals itself before me, and my sorrow becomes small....

We have not forgotten the wonders of nature, - and here is one again, the "Yoreh" (the first rain), with its fresh drops, the intoxicating smell of the soil.. But for our cotton-growers who - as rumours have it - were very saddened (and one can understand that!), to the little man this is a joy of revival, of rejuvenation, of purification...

A warm Welcome Home to Bob, Mick and the Ben-Yehuda family!

And to our soldiers, whose great day of release from army service has arrived -- try and remain in the Meshek for some time, get the real feel of it and get involved in the true spirit that is Kibbutz, not just as a home to come back to at weekends.. Mazal Tov and speedy acclimatization!

A reminder: The Welcome Party will take place on the 27th of this month.

ARNON -- IN MEMORIAM

by Zion

Standing before Arnon's grave, I thought: It is so small, the smallest we have here -- what a contrast to his struggle, to his enormous strength..

Only now, after much thinking and talking to people who have been near to him, I actually understand the magnitude of the struggle he had waged in his 22 years, of the refusal to submit, how he never allowed us to pity him, how he made us see him as a human being like ourselves and insisted that we treat him as such..

Now I realize why I have suddenly discovered the scope of his struggle, - I had not thought of it during his lifetime. He was a good friend of mine, with certain limitations, but only when one looks back one comprehends the power of his effort..

I have that strange desire to turn back the clock of time, to meet with Arnon, to talk to him again now as I understand his greatness -- to express it in words, to make him aware that we know and understand.. And in this, too, was his superiority - that he was capable to conceal his struggle...

-.--.-.-.-.-.-.-.-

In Memoriam
Leon Leitmann

BITS AND PIECES - FROM HERE AND THERE...

by: Ilan

On the eve of the festive season, a veteran Chavera, who has no children of her own, approached me with some questions that - I must admit - had bothered me, too.

Here, we have a Luna Park into which much sweat and toil have been invested. A show-piece, - and now it stands idle while the children are longing for it! True, there is the problem of manpower to operate the place, but couldn't our Sidur Avoda try and find a solution instead of leaving it to depend on volunteers? Wouldn't it be possible to have at least some parts of our Luna Park operate more frequently? As, for instance, the two carrouseles or the mini-golf? And couldn't somebody be found to give up a Shabbat so as to get the train running for half a day for the benefit of the children's enjoyment?

And last, but not least -- We have invited the children of Mahanayim and Amiad to have fun at our Luna Park, but not the children of Hatzor, - what a pity...

* Darkness, light, and darkness again -- the film starts! And with it - the confusion. First, the picture - either it is too high, or too low, or on the side, or what-not. Ear-splitting shouts come from all directions, - and then begins the chapter of "focus" which - to all minds - is a lost case. But there are also other phenomena, like - the missing sound. And the film goes on running and continues soundless for the duration of about half a reel. Only then does our operator benevolently stop to examine the source of trouble..

A few questions to the projectionist: Why is the film not ready for proper screening a quarter of an hour before it is to be shown? And why does he continue sitting aloof, as if he was deaf and mute, despite the requests to move the picture into focus and adjust the sound?

And another point: Sometimes the film is interrupted or does not continue straight on after the reel is changed for other reasons, such as the handing out of icecream, for instance. But, of course, the spectators do not know the reason for the delay, so a merry "broken telephone" begins among them to discover the reason for the interruption, while the operator remains standing, dumb as a fish and irresponsible to questions...

✱ On Yom Kippur Eve, during the traditional discussion on the present and the future of the Kibbutz which, by the way, was on a very high level and marked by a large number of participants, the pivotal question was: "What about the refreshments?"

✱ I recommend to all to go up and eat at the Succah. I did so the other day and was not disappointed. The noise in the dining room overwhelms the noise of the generator! And it comes mainly from the teen-agers who gather at one table and forget that they are not the only ones in the room, while their bursts of laughter could drive away all the cats of the region (but not the dogs, regretfully). As against that, it is quiet and pleasant in the Succah: the atmosphere is pleasing and everybody is most polite.. Highly recommended!..

MANY HAPPY RETURNS!

Birthdays

24.10	Naomi Forster
	Danny Forster
	Amy Ben-Zvi
	Noah Beller
27.10	Leila Ben-Avi

Anniversaries

26.10	Shlomit & Harry Lifshitz
	Micky & Yehuda Eder

SHABBAT SHALOM and HAG SAMEAH!

נזכחו: ג'וני ט', יענקל, איזק פ',
בני ג', ברוך כ', קולין פ',
זמי ב"צ.

1. עקירת מטע תפוחים (בהשתתפות אסף מ' וראובן מ')

הובאה לוועדה הצעה לעקור את גן ג' (גן גרנד). שטח הגן 39 דונם. יכול גן זה הוא בממוצע רב שנתי 2 טון לדונם. בבדיקה כלכלית התברר שיכול זה אינו מסוגל לכסות את הוצאות היצור השוטפות. כמו כן הובהר שעל מנת לשפר את היבול, יש צורך לבצע שיפורים רבים אשר ספק אם יצדיקו את עצמם. בדיון שהתקיים נבחנו האלטרנטיבות לגורמי היצור השונים (מים, כח-אדם, קרקע).

הוחלט לאשר את עקירת הגן הנ"ל.

2. אתור והקמת תשתית למבנה לול (בהשתתפות אלק ק' וברוס ו')

בהמשך לדיונים שנערכו בוועדת המשק בקשר להקמת לול חדש, הוצע לוועדת המשק להחליט על הקמת תשתית ללול הנ"ל, למרות שעדיין לא סוכמו התנאים הסופיים לרכישתו. הנמוק להצעה זו הוא שהקמת התשתית הכרחית במדה וברצוננו להרכיב את הלול בחודשים הקרובים (כלומר בחודשי החורף). עלות ההשקעה - כ- 100,000 ל"י.

הוחלט ברוב קולות לאשר את ההשקעה הנ"ל.

מקום הלול:

ישנן שתי הצעות:

- 1) בשטח הלולים הישנים (השטח התחתון).
- 2) באזור הלולים החדשים (השטח העליון).

בדיון שהתקיים הובאו נמוקים שונים לגבי כדאיות ההקמה באזורים הנ"ל. סוכם לדחות את ההחלטה בשבוע על מנת שחברי הועדה יוכלו לגבש את דעתם בנושא.

3. אתור שטח לגרוטאות המפעל (בהשתתפות לן ו' ויוסי כ')

הנהלת המפעל פנתה לוועדת המשק על מנת שתאשר שטח לאחסון גרוטאות. הכוונה לשטח הנמצא מזרחית למפעל (עד לתעלת הנקוז), אשר כלול בתכנית האב של המפעל.

סוכם: לאשר את השטח הנ"ל כשטח המפעל, כאשר מגמת השימוש בשטח תהיה בתאום עם ועדת הישוב.

4. מרכזיה זמנית למפעל (בהשתתפות יוסי כ')

המרכזיה הקיימת היא במצב גרוע ואינה מספקת את הצרכים השונים של המפעל. מכיוון שעתה נמצאים בשלב הגמר של בנית המשרדים החדשים ב"גמדא", מבקש המפעל לרכוש מרכזיה אשר תאפשר שמוש של 4 קוי חוץ העומדים לרשות המפעל ו-25 שלוחות. כמו כן הובהר שיעבור פרק זמן ארוך עד אשר תתוכנן המרכזיה המשוכללת אשר חספק את הצרכים של המפעל והמשק. בדיון שהתקיים הוצע לבחון את רכישת מרכזיה עם 60 שלוחות, אשר תאגד את כל קוי החוץ שישנם במפעל ובמשק.

סוכם: לבדוק אפשרות רכישה של מרכזיה בעלת 60 שלוחות. בצוע הבדיקה הוטל על יוסי כ'.